

BULLETIN

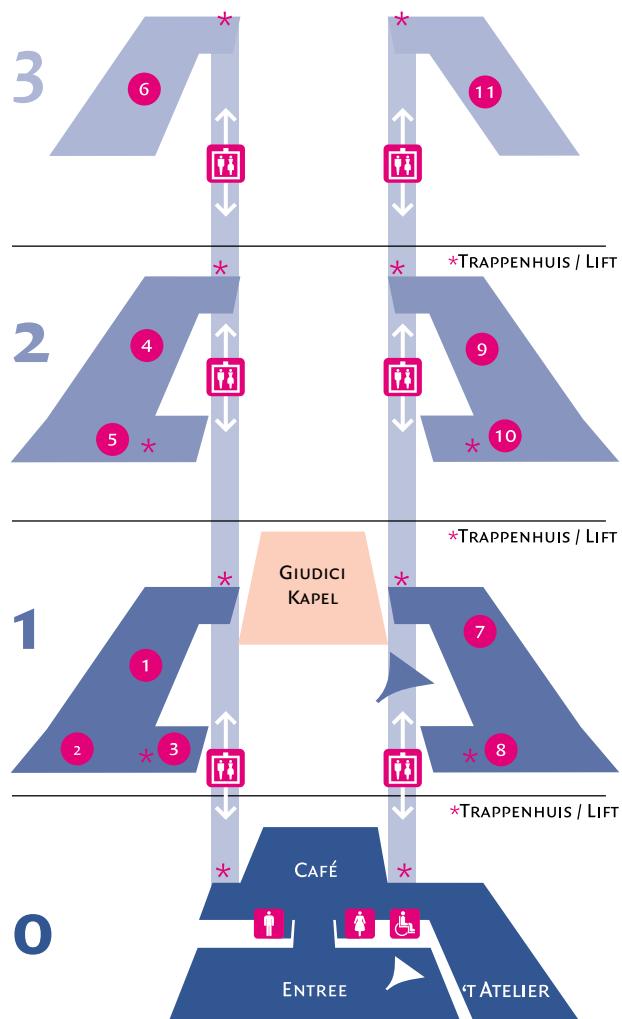
Stedelijk *Museum* Schiedam

SEPTEMBER – DECEMBER 2011

Henk Peeters,
Zero op Zee, 1966,
fotomontage,
collectie Haags
Gemeentearchief

-
02	Plattegrond en Colofon
04	nul = 0. nederlandse avant-garde in een internationale context,
1961 - 1966
08	Jeroen Eisinga. Springtime
11	Unisono 24: Nina Yuen. Lucid Dreaming
13	Armando's Peinture Criminelle terug
in het Stedelijk Museum Schiedam
15	Vrienden en Partners

KELDERVERDIEPING | ENTREEGEBIED

1 ZAAI NUMMERS TOILET INVALIDEN TOILET LIFT

TENTOONSTELLINGSPROGRAMMA 2011

Collectiepresentatie. Kunst na 1945

14 februari 2010 – 12 april 2012, zaal 5 en 6

Kees Goudzwaard. Tuning

29 mei – 2 oktober 2011, zaal 1

Wouter van Riessen. De Ziel van een Atheïst

29 mei – 2 oktober 2011, zaal 4

Collectiepresentatie. Kunst na 1945, Oorlog

29 mei – 2 oktober 2011, zaal 2 en 3

nul = o. nederlandse avant-garde in een internationale context, 1961 - 1966

11 september 2011 – 22 januari 2012, zaal 7, 8, 9, 10 en 11

Jeroen Eisinga. Springtime

16 oktober 2011 - 26 februari 2012, zaal 1, 2 en 3

Unisono 24: Nina Yuen. Lucid Dreaming

16 oktober 2011 - 26 februari 2012, zaal 4

Sinterklaasavond

12 november - 4 december 2011, Museumwinkel, Museumcafé, 't Atelier,

Giudici Kapel

16 oktober 2011 - 26 februari 2012

Stedelijk Museum Schiedam op Locatie

Foyer Theater aan de Schie

In vol ornaat. Kleding uit de historische collectie

18 november 2011 - 10 januari 2012

Bezoekadres:

Stedelijk Museum Schiedam
Hoogstraat 112
3111 HL Schiedam

Telefoon: 010 - 246 36 66

info@stedelijkmuseumschiedam.nl
www.stedelijkmuseumschiedam.nl

Openingstijden en toegangsprijzen:

Dinsdag - zondag van 10.00 - 17.00 uur,
gesloten op maandag, Eerste Kerstdag en
Nieuwjaarsdag

€ 7,50 voor volwassenen, bij bijzondere
tentoonstellingen kan een toeslag gelden
€ 3,75 korting voor Pas65
en kinderen van 4 t/m 12 jaar

gratis: kinderen tot 4 jaar, Vriendenpas,
Rotterdampas, Ontdekschiedamnupas,
Museumkaart, Vereniging Rembrandt en
ICOM-pas

Colofon:

Bulletin Stedelijk Museum Schiedam
Auteurs: Colin Huizing, Wilma Sütö
en Diana A. Wind

Basisontwerp: Gerard Hadders
Vormgeving en opmaak: Buro Plantage
Drukwerk: BGS Schiedam
Oplage: 5.000

© Stedelijk Museum Schiedam 2011
ISSN 1386 - 1468

Tentoonstellingen en data zijn onder voorbehoud.

Voor een actueel overzicht zie www.stedelijkmuseumschiedam.nl

NUL = 0.

NEDERLANDSE AVANT-GARDE IN EEN INTERNATIONALE CONTEXT, 1961 - 1966

11 SEPTEMBER 2011 - 22 JANUARI 2012

Colin Huizing

DE TENTOONSTELLING **nul = 0. nederlandse avant-garde in een internationale context, 1961 – 1966** is de eerste uitgebreide museale tentoonstelling in Nederland sinds 1965 met werk van de Nederlandse Nul-kunstenaars en hun geestverwanten van de Duitse **Zero**, het Franse **Nouveau Réalisme**, de Italiaanse **Azimuth** en de Japanse **Gutai-groep**. Een uniek onderdeel van de tentoonstelling is de presentatie van het nooit gerealiseerde, maar inmiddels legendarische project **Zero op Zee**.

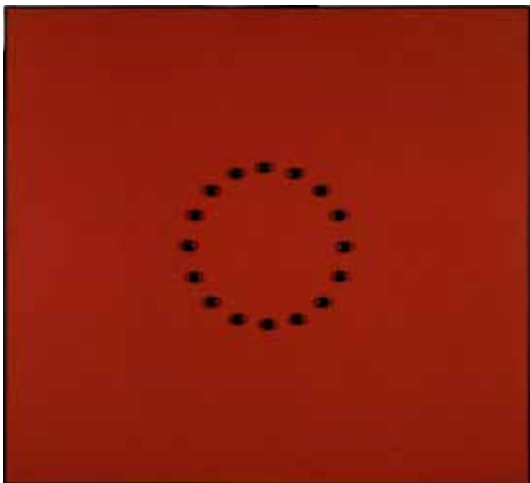
De Nederlandse Nul-groep, met als leden **Armando** (Amsterdam, 1929), **Jan Henderikse** (Delft, 1937), **Henk Peeters** (Den Haag, 1925), **Jan Schoonhoven** (Delft, 1914 – 1994) en, voor enige tijd, **herman de vries** (Alkmaar, 1931) ontstaat in 1961. De kunstenaars delen overeenkomstige artistieke uitgangspunten en verklaren (verschijnselen uit) de werkelijkheid tot kunst. In hun werk benadrukken ze de schoonheid van sereniteit, herhaling en eenvoudigheid. Ze nemen afstand van het stereotiepe beeld van de bohémien in schilderskiel en worden geïnspireerd door de technische verworvenheden van de opkomende consumptiemaatschappij. Ze vervaardigen objecten met moderne industriële materialen zoals plastic, aluminium en producten als lampen en motoren. Ook creëren ze totaalinstallaties (environments) met geluid, rook, water, wind, licht en beweging. Gezamenlijk werken ze aan manifesten en publicaties en organiseren ze tentoonstellingen met collega's uit Europa en Japan. Ze zetten de toon voor een nieuw artistiek klimaat in Nederland en stimuleren met de kunstenaars van de internationale **ZERO-beweging** een omwenteling in de beeldende kunst die vooruitloopt op de conceptuele kunst, land art en minimal art.

De tentoonstelling **Nul** in het **Stedelijk Museum** in Amsterdam in 1962 is de eerste grote manifestatie in Nederland. Het biedt op dat moment een breed overzicht van de internationale ZERO-beweging met kunstenaars uit Frankrijk, Italië, Duitsland, Zwitserland en België. Naast verschillende exposities in Düsseldorf, Parijs en Milaan volgt in 1964 weer een museale tentoonstelling in Nederland. Onder de titel **ZERO-O-Nul** exposeren Armando, Henk Peeters en Jan Schoonhoven samen met de Duitse Zero-kunstenaars¹ **Heinz Mack**, **Otto Piene** en **Günther Uecker** in het **Gemeentemuseum Den Haag**. In 1965 vindt de tentoonstelling **nul negentienhonderd vijf en zestig** plaats, opnieuw in het Stedelijk Museum in Amsterdam, waar behalve Europese ZERO-kunstenaars ook kunstenaars van de Japanse Gutai groep aan deelnemen.

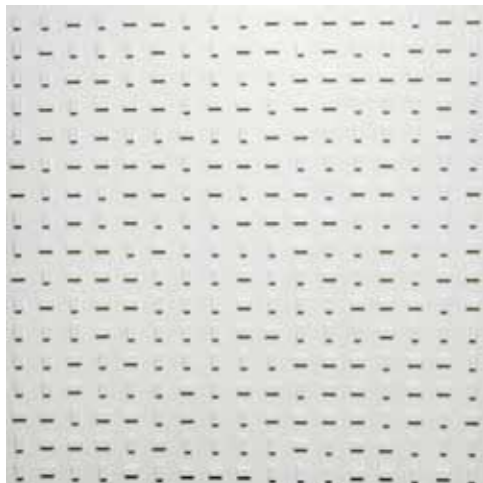

De integratie van kunst en werkelijkheid en de concepten voor totaalinstallaties waarin tijd, ruimte, licht en beweging een grote rol spelen, zouden op een bijzondere wijze gestalte krijgen in een groot project op de Pier van Scheveningen in 1966: **Zero op Zee**. Het plan om de Pier in te richten met meer dan dertig installaties en daarmee een totaal-ervaring voor de bezoekers te creëren, strandt echter op praktische onuitvoerbaarheid. **Zero op Zee** markeert het einde van Nul als beweging. Ieder gaat vervolgens zijn eigen weg, blijft trouw aan de principes van de beweging of slaat nieuwe wegen in.

Jan Schoonhoven, Schotel, 1963, papier-maché en latex, 98 x 79 x 14 cm, Caldic Collection, Rotterdam

Armando, Cirkel 20,
1961-63,
vezelplaat, geschilderd,
bouten,
122,5 x 135 cm,
collectie Stedelijk
Museum, Amsterdam

herman de vries,
toevals-structuur,
1966,
gemengde techniek,
100 x 100 cm,
collectie Stedelijk
Museum Schiedam

Jan Henderikse,
Players, 1961,
sigarettendoosjes op
paneel,
65 x 85 cm,
collectie Erica en
Gerard Stigter,
Amsterdam
foto: Antoon Melissen

Het **Stedelijk Museum Schiedam** - hét museum voor moderne en hedendaagse Nederlandse kunst in een internationale context - heeft de afgelopen jaren veel aandacht besteed aan de twee kerncollecties **CoBrA** (1945 - 1960) en de actuele beeldende kunst (vanaf 1990). In de komende jaren gaat de derde kerncollectie met de Nul-beweging en de seriële, systematische, fundamentele en radicale schilderkunst (1960 - heden) een belangrijk onderdeel van het tentoonstellingsaanbod uitmaken. **nul = o. nederlandse avant-garde in een internationale context, 1961-1966** is de eerste tentoonstelling met dit uitgangspunt en is in nauwe samenwerking met de **ZERO Foundation** in Düsseldorf georganiseerd. In de tentoonstelling zijn niet alleen belangrijke objecten opgenomen die te zien waren in de museale Nul-tentoonstellingen in de periode 1961 – 1966, maar bovendien een aantal ruimtelijke installaties die toentertijd speciaal voor deze gelegenheden zijn vervaardigd. Uniek is de presentatie van schetsen, voorstellen en modellen voor Zero op Zee die nog nooit eerder museaal tentoongesteld zijn.

Bij de tentoonstelling verschijnt **de nederlandse nul-groep in een internationale context**, een rijk gedocumenteerd boek, uitgegeven in samenwerking met **NAi Uitgevers**, Rotterdam. Prijs € 27,50.

Een unieke serie **Zero op Zee kaarten met originele Nul-postzegels naar een idee van Henk Peeters** wordt ter gelegenheid van de tentoonstelling door **Post NL** in een beperkte oplage uitgegeven. Prijs € 4,95.

De tentoonstelling en de publicatie is mede mogelijk gemaakt door financiële ondersteuning van het **Prins Bernhard Cultuurfonds**, **Cultuurfonds Bank Nederlandse Gemeenten**, **Fonds Schiedam Vlaardingen e.o.**, **Gemeente Schiedam**, **Japan Foundation**, **Stichting Hartenfonds**, **Stichting Gifted Art** en **Chivasso B.V.**, Zoetermeer.

¹ De Duitse groep bestaande uit Heinz Mack, Otto Piene en Günther Uecker wordt als groep met kleine letters geschreven (Zero), de internationale beweging, waaronder onder andere Azimuth en Nul wordt in kapitalen geschreven (ZERO).

Henk Peeters,
Ijs- ijsbeer- ijskast,
1960-1961,
gemengde techniek,
115 x 112 x 67 cm,
collectie Museum
Boijmans van
Beuningen,
Rotterdam
foto:
Bob Goedewaagen

JEROEN EISINGA. SPRINGTIME

16 OKTOBER 2011 – 26 FEBRUARI 2012

Wilma Sütö

JEROEN EISINGA (DELFT, 1966) is een romanticus in de hedendaagse kunst, een evenwichtskunstenaar, die zijn krachten meet met hogere machten. Zijn oeuvre is een tweegevecht, een steeds veranderend duel met zichzelf. Daarbij tart hij ook het noodlot. Hoewel hij zijn persoonlijke rituelen onvervaard ensceneert en uitvoert, gebeurt dit buiten de schijnwerpers, met de opperste concentratie die ervoor is vereist. De uitgekristalliseerde versie is voor het publiek, dat vervolgens, in het spoor van Eisinga's alter ego, met hem meeleeft op de dunne scheidslijn tussen ambitie en onvermogen, vrees en moed.

Het vroege werk **40-44-PG** bijvoorbeeld, is genoemd naar het kenteken van een rode Volkswagen, model Kever, die in deze film stuurloos in cirkels over een parkeerplaats rijdt, terwijl Eisinga zelf er geblinddoekt in kringen tegenin loopt. Hoe deze riskante choreografie eindigt is even onvoorspelbaar als ongewis. Op het zachte grommen van de motor ontrolt zich de dreiging, die sluipenderwijs ook het gemoed van de kijker kleurt.

Springtime is de titel van de nieuwste filmperformance, die, opnieuw met Eisinga zelf in de hoofdrol, dit najaar te zien is op de gelijknamige tentoonstelling in het **Stedelijk Museum Schiedam**. In nauwe samenspraak met de kunstenaar maakte het museum een keuze uit zijn oeuvre. De solotentoonstelling wordt met bijzondere trots gepresenteerd, te meer daar Eisinga's werk de afgelopen jaren slechts op kleine schaal te zien is geweest.

Na een gelauwerd begin van zijn carrière in Nederland, met aankopen en presentaties in diverse belangrijke musea, voltooid Eisinga het afgelopen decennium een vervolgopleiding aan **The American Film Institute** in Los Angeles en was hij vertegenwoordigd op groepstentoonstellingen in binnen- en buitenland. Het is echter voor het eerst dat nu op museaal niveau de toenemende intensiteit van zijn oeuvre naar voren komt: het hechte, zichzelf versterkende samenspel van zijn diverse films en filmperformances.

Vroege voorbeelden zoals **40-44-PG** en **Night Porter** (beide uit 1993) of **Het belangrijkste moment van mijn leven** (1995) worden gecombineerd met later werk, waaronder **Sehnsucht** (2002) en het pas voltooide **Springtime** (2010/2011).

Eisinga zet hoog in, zoals de titel **Het belangrijkste moment van mijn leven al aangeeft**, tevens het werk waarmee de tentoonstelling opent. Humor en tragiek strijden hier om de eer. Het 'belangrijkste moment' is gedoemd de kunstenaar te ontglippen, maar in zijn zelfverkozen plicht dit toch na te jagen; het zelfs met ons te willen delen, schuilt een ode aan de menselijke aspiratiedrift, om niet te zeggen aan de kunst zelf: aan de ernst van dit vak, dat reikt naar de betekenis van het leven.

Jeroen Eisinga,
Springtime, 2010-2011,
stills uit
computergestuurde
projectie van 16 mm
film,
courtesy de kunstenaar

Eisinga incorporeert in zijn werk hooggespannen verwachtingen, maar bijgevolg ook de keerzijde daarvan: het falen. Daarin toont hij zich een geestverwant van **Samuel Beckett**, de toneelschrijver, die vaststelde: *No matter. Try Again. Fail Again. Fail Better.* In Eisinga's performances ontmoeten we de dwaas en het genie. Zij gaan hand in hand en zijn, twee in één, de kunstenaar zelf, die de schoonheid van het gevaar verkiest boven de middelmaat, en steeds opnieuw pogingen onderneemt te ontstijgen aan zichzelf, de zwaartekracht, de beperkingen en de leegte van het leven.

In **Springtime** zien we hem frontaal aan tafel zitten, roerloos.

Geposteerd voor een muur vol bijen, in een aanzwellende zwerm, raakt ook hijzelf door bijen overwoekerd. Langzaam maar zeker bedekt de zwerm zijn gehele ontblote bovenlichaam, zijn kaalgeschoren hoofd en, ten slotte, zelfs zijn gezicht, als één pulserend organisme, in een ritueel dat huivering wekt en ook zijn weerslag heeft op de ademhaling van het publiek.

Springtime is een variant op de beproeving genaamd *bee bearding* die incidenteel onder imkers plaatsvindt, wanneer zij zich laten bedekken door hun eigen honingbijen. Eisinga, een leek op het gebied van de bijenhouderij, heeft het ritueel op en top gesublimeerd. Stilistisch is zijn werk bedrieglijk eenvoudig. De frontale pose van de man, een toonbeeld van moed en lijdzaamheid, herinnert aan de Christelijke iconografie. Maar de fysieke intensiteit van het filmbeeld in zwart-wit roept ook de legendarische performancekunst op uit de jaren 1960 en 1970, van **Chris Burden** (*Shoot*, 1971; *Trans-Fixed*, 1974) of van **Marcel Broodthaers**, die in *La Pluie* (1969) buiten aan tafel een brief schrijft, zonder zich te bekommeren om de regen die al zijn zinnen meteen weer wegspoelt.

Springtime is zo'n zeldzaam kunstwerk dat zich meteen verbindt met een web van andere beelden en zinnen die hun plaats hebben verworven in de kunst- en cultuurgeschiedenis, terwijl al die associaties en verwijzingen wijken op het moment dat je ernaar kijkt. Dan telt slechts de rite zelf, de eenheid van man en dier. **Springtime** is even sensueel als beklemmend. De bijen sluiten het lichaam in, maar glijden er ook in stromen om- en overheen. Het is Kafkaïens, letterlijk en figuurlijk.

De zoektocht die Eisinga in **Het belangrijkste moment van mijn leven** actief onderneemt, onderweg over velden, water en wegen, is hier geculmineerd in een toetsing van de eigen mentale kracht, het uithoudingsvermogen en de fysieke weerbaarheid in een overweldigende wereld. Of, zoals Kafka schreef: 'Je hoeft het huis niet uit te gaan. Blijf aan je tafel en luister. Luister niet eens, wacht gewoon. Wacht niet eens. Wees volkomen stil en alleen. De wereld zal zich bij je aandienen om te worden ontmaskerd, ze kan niet anders, in extase zal ze voor je kronkelen.'

UNISONO 24: NINA YUEN. LUCID DREAMING

16 OKTOBER 2011 – 26 FEBRUARI 2012

Wilma Sütö

NINA YUEN BRENGT in haar films een binnenwereld in beeld, een dromerige wereld waarin gedachten en gevoelens voortstromen zoals woorden in een boek. Of zoals de golven in een rivier; de deining op zee. Zoals gedachten en gevoelens tekeer kunnen gaan, slaat de oceaan witschuimend op de kust. In haar nieuwste film **Juanita** (2010) geeft Yuen zich over aan die vloed, die niet alleen haar zwarte haar en jurk doordrenkt, maar haar tussen de rotsblokken uitgestrekte lichaam helemaal overspoelt, zelfs overweldigt.

Yuens binnenwereld is ook een buitenwereld. Cultuur en natuur kruisen elkaar, met een hypnotiserend effect. De wind, de bladeren aan de bomen, het water en de dieren zijn gelijkwaardig aan de taal en de menselijke verbeelding. Steeds horen we, als *voice-over*, de stem van de kunstenaar zelf. Zij leest fragmenten voor uit dagboeken en brieven; herhaalt flarden van gesprekken. Op persoonlijke verhalen volgen poëtische verwijzingen naar dichters als **Rimbaud** of een gedachte over de levenscyclus, uit een essay van **Oliver Sacks**: 'Planten hebben een andere beleving van tijd...'

Yuen citeert ook **Carlos Castaneda**, die bovennatuurlijke verschijnselen en bijna-doodervaringen onderzocht, verlangend naar *lucid dreaming*; een hoger waarnemingsniveau. Hoewel zij die term niet specifiek gebruikt, is dat wel precies waartoe Yuen ons verlokt: dromen, terwijl we weten dat we dromen. In Nederland bepleitte schrijver en psychiater **Frederik van Eeden** dit 'lucide dromen' – helder, wakker van geest.

Nina Yuen, Rimbaud,
2007,
video/film,
variabele afmetingen,
tentoonstellingskopie
kunstenaar,
courtesy Galerie Juliette
Jongma,
Amsterdam

Een beter rijmende omschrijving is moeilijk te vinden voor Yuens toverachtige mengeling van binnen- en buitenwereld, cultuur en natuur, woord en beeld.

Lucid Dreaming is de eerste museale solotentoonstelling van **Nina Yuen** in Nederland; een presentatie die bij voorbaat als een juweeltje kan worden beschouwd, zo eigenzinnig en fijnzinnig is het werk van deze kunstenaar. Yuen (Hawaï, 1981) volgde een kunstopleiding aan **Harvard University** en voltooide daarna de **Rijksakademie** in Amsterdam. In het **Stedelijk Museum Schiedam** maakt zij een ruimtelijke installatie rond vier filmperformances, inclusief portretten uit die films, uit de periode 2007 tot 2011.

In al deze films gloeien draden op tussen het verleden en het heden. Yuen doorweeft ruimte en tijd. In **Rimbaud** (2007) speelt ze in rap tempo een rollenspel met de Franse Symbolisten. **Mallarmé, Rimbaud, Valéry**, de één na de ander. Ze neemt hun plaats in, met behulp van schalen als hoofddeksel en een gepenseelde snor. Schrijvers, kunstenaars en historische helden of heldinnen, zoals **Jeanne d'Arc** (Joan, 2009), ontmoeten elkaar als geestverwanten door de eeuwen en over de continenten heen.

Yuen beweegt zich, even speels als serieus, tussen het leven en het hiernamaals heen en weer. Haar werk is een oefening in verbeeldingsmacht. Er spreekt, met weemoed, want tegen beter weten in, een hardnekkige wens uit de eigen gedachtekracht te laten zegevieren over de vergankelijkheid.

In de film **David** (2010) wordt de David uit de titel, die zelf onzichtbaar blijft, opgeroepen door zijn minnares, gespeeld door Yuen. Zij volvoert meisjesachtige rituelen, waarin liefde en liefdesverdriet, herinnering en waanvoorstelling, bijgeloof en een uitgesponnen gevoel voor schoonheid de voornaamste ingrediënten zijn. Om haar geliefde te heroveren, spreekt ze bezweringen uit. *Spell to bring a loved one back: on your underwear, paint the underwear that you will be wearing the day that he comes back.* Daarbij schildert ze met hemelsblauwe gliternagellak elegante lingerie op haar panty. Zo voltrekt elke voodoo-variant zich in beeld. Ook versierde appels, veren en vlammen worden ingezet. Yuen decoreert het verdriet, om het verlies te keren.

Juanita gaat nog aanzienlijk verder. Daarin waart de Dood rond, als poes (gespeeld door Yuen), maar ook via brieven aan een jong gestorven oom; de nagedachtenis aan een (groot)moeder en in de toekomst gesitueerde afscheidsvisionen. Yuen eigent zich haar moeders biografie toe, zowel in de gedaante van het overleden huisdier als tijdens een reis naar het kustgebied waar haar moeder na haar dood hoopt te verwijlen. Met een melancholie die tastbaar wordt in het landschap en zich vermenigvuldigt in de schittering van de zon in de oceaan, exploreert Yuen het gebied. Wanneer ze zichzelf tenslotte ten prooi stelt aan de elementen, geeft ze zich niet alleen over aan de cyclus van de natuur, maar ook aan die van de kunst. In haar omhelzing met de zee schuilt een herinnering aan **Vito Acconci**, die in de jaren 1970 performances uitschreef, waaronder de instructie op het strand te gaan liggen op de vloedlijn en het lichaam door de golven heen en weer te laten rollen. Wat hij in kleine golven deed op zand, doet Yuen in het groot op de rotsen. Zij speelt een spel met de tijd, de kunst en het leven: gevoelig en groots.

ARMANDO'S PEINTURE CRIMINELLE TERUG IN HET STEDELIJK MUSEUM SCHIEDAM

29 MEI 2011 – 22 JANUARI 2012

Diana A. Wind

HET STEDELIJK MUSEUM SCHIEDAM heeft het beleid om nieuwe aanwinsten zo snel mogelijk aan het publiek te tonen. De **Collectiepresentatie. Kunst na 1945** biedt de mogelijkheid dynamisch om te gaan met de samenstelling van de verschillende thema's waar de tentoonstelling uit bestaat. **Oorlog** is een van de vijf thema's van de collectiepresentatie en verwijst direct of indirect naar oorlog, onderdrukking, onenigheid of rampen die de mensheid overkomt. Eind mei is de samenstelling van dit thema aanzienlijk gewijzigd doordat het museum een belangrijk langdurig bruikleen in ontvangst heeft mogen nemen: **Onno Boers** en **Richard Kuiper** hebben het schilderij **Peinture Criminelle** (1957) van Armando aan het museum toevertrouwd. Het schilderij is een onbetwist sleutelwerk in het oeuvre van Armando. Voor het Stedelijk Museum Schiedam slaat het schilderij een brug tussen de twee kerncollecties; de **CoBrA** en de **Koele Abstractie**.

Collectiepresentatie.
Kunst na 1945. Oorlog
zaaloverzicht,
foto: Tom Haartsen

Armando maakte tussen 1954 en 1958 een aantal werken met de titel *Peinture Criminelle*. De *Peinture Criminelle* uit 1957 is opgebouwd uit zwarte en rode verf dat met zand is gemengd en in dikke korsten is opgebracht. In eerste instantie lijkt het een abstract werk, maar beter kijkend doemt langzaam een vogelachtige figuur in het rood op. Armando zegt in een interview over het werk: "Ik heb me altijd vanaf het begin verzet tegen de tendens in de abstracte kunst om eigen stemmingen of eigen gevoelens neer te leggen in kleur en lijn, dat heb ik nooit gewild en nu nog niet. Ik heb altijd de meer existentiële dingen willen uitdrukken." (Museumjournaal, april 1974)

Hoewel Armando geen onderdeel uitmaakte van de CoBrA-beweging hebben de *Peinture Criminelle*-werken zowel qua thematiek (de Tweede Wereldoorlog) als het heftige materiaalgebruik duidelijk verwantschap met CoBrA. Vanuit deze gedachte heeft het museum in 1996 bij veilinghuis Sotheby's een gouache van Armando gekocht dat in beeldtaal sterk aansluit bij **Verschroeiende aarde** van Constant. De *Peinture Criminelle* uit 1957 bevestigt in alle hevigheid deze verwantschap met CoBrA en de Informelen.

De *Peinture Criminelle* uit 1957 heeft Armando aan de kunstenaar **Willy Boers** cadeau gedaan. Armando was goed bevriend met Boers en zag hem als een leermeester. **Onno Boers** heeft het schilderij van zijn vader geërfd. Het schilderij is voor het eerst te zien van 26 januari tot 23 februari 1957 op een tentoonstelling bij **Galerie Le Canard** in Amsterdam. De datering van het werk is 1957; de verf moet in de galerie nog nat zijn geweest. In 1974 is het te zien op een solotentoonstelling van Armando in het **Stedelijk Museum** in Amsterdam. Met het Stedelijk Museum Schiedam sluit Onno Boers in 1982 een langdurige bruikleenovereenkomst en functioneert het werk ook dan al als een sleutel tussen de CoBrA en de Informelen en Nul. Vervolgens reist het schilderij in 1984 van de **Biënnale van Venetië** naar het **Institut Neerlandais** en dan aansluitend naar een aantal musea in binnen – en buitenland. Naar aanleiding van de uitreiking van de eerste **Van Looyprijs** aan Armando door het **Frans Halsmuseum** is het schilderij in 1985 in Haarlem te zien. In deze periode geeft het **Gemeentemuseum Den Haag** te kennen dat zij graag het schilderij willen aankopen voor de collectie. Tot aankoop komt het niet maar vanaf 1985 gaat het langdurig bruikleen over van Schiedam naar het Haagse museum. Hans Paalman, de toenmalige directeur van het Stedelijk Museum Schiedam, heeft geen bezwaar tegen de beëindiging van het bruikleen. En nu na ruim 25 jaar is *Peinture Criminelle* weer terug in Schiedam. Wij zijn Onno Boers en Richard Kuiper dankbaar dat zij hun vertrouwen in ons museum tonen.

WORD VRIEND VAN DE VERENIGING VRIENDEN VAN HET STEDELIJK MUSEUM SCHIEDAM

SINDS 1954 HEEFT het **Stedelijk Museum Schiedam** een actieve vriendenkring. Het doel van de Vrienden is het museum te promoten en aankopen van kunstwerken mede mogelijk te maken. De Vereniging organiseert regelmatig activiteiten zoals lezingen, rondleidingen en excursies.

Als Vriend heeft u de volgende voordelen:

- Gratis toegang tot het museum
- Gratis 4 keer per jaar het Bulletin thuisgestuurd
- Korting op eigen uitgaven van het museum
- Uitnodigingen voor openingen van tentoonstellingen
- Uitnodigingen voor rondleidingen en lezingen
- Deelname aan excursies
- Informatie over de activiteiten van het museum

Vriend worden van het **Stedelijk Museum Schiedam** kost € 17,50 per jaar. Partners en jongeren tot en met 21 jaar betalen slechts € 10,00 per jaar.

Meer informatie:

Voor meer informatie en aanmeldingen kunt u contact opnemen met het secretariaat van de **Vereniging Vrienden van het Stedelijk Museum Schiedam**.

Postbus 4121

3102 GC Schiedam

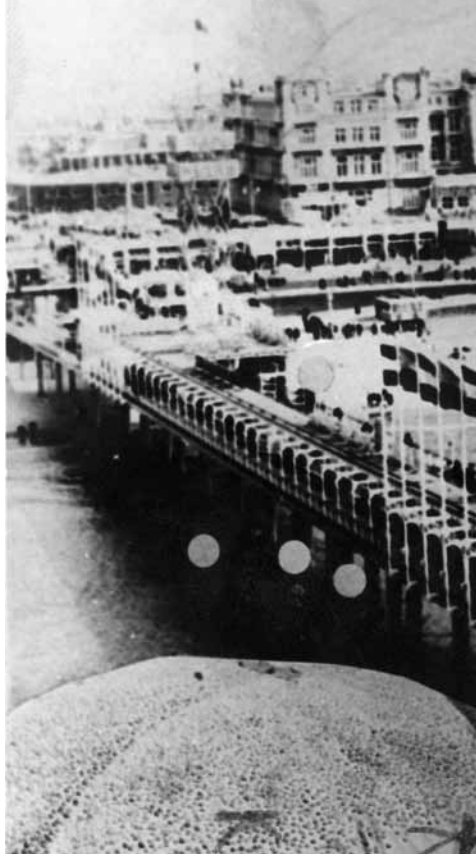
telefoon +31 (0)10 – 4750612

e-mail: vrienden@stedelijkmuseumschiedam.nl

PARTNERS **Stedelijk Museum Schiedam**

September – December 2011